

Arrest

nr. 145 480 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2014 diende de verzoekende partij, onder een bijlage 19, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van student. Zij legde hierbij een geldig Italiaans paspoort voor. Zij diende ten laatste op 27 oktober 2014 volgende documenten voor te leggen:

- Inschrijving mutualiteit
- Inschrijving erkende school in België
- Bestaansmiddelen.

Op 16 december 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 28.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet van 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor : een inschrijvingsbewijs van het Provinciaal Centrum voor Volwassenenonderwijs Dender en Schelde voor de periode van 1 september 2014 tot 6 november 2014, een verklaring van aansluiting bij het ziekenfonds, een aanslagbiljet van de personenbelastingen voor het inkomstenjaar 2013 en aangifte van de personenbelastingen (inkomsten 2013) voor haar partner, mr. LL (RR xxx).

Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken, kunnen we het volgende vaststellen: Betrokkene schreef zich in voor Nederlandse lessen aan het PCVO Dender en Schelde - Zottegem. Deze lessen liepen tot 06.11.2014 en zijn bijgevolg reeds beëindigd. Betrokkene gaf reeds in oktober aan dat de reden van haar verblijf niet (meer) haar studies zijn, maar dat zij als doel heeft om werk te zoeken in België. Dit blijkt uit het administratief dossier.

Er dient opgemerkt te worden dat zelfs al zou betrokkene nog studies hebben als hoofdbezigheid, zij niet de zekerheid verschaft dat zij tijdens de duur van deze studies kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In dit kader wordt een aanslagbiljet en een belastingaangifte van haar partner LL (RR xxx) voorgelegd. Deze documenten hebben echter betrekking op de inkomsten van de partner in het jaar 2012 en 2013 en zijn te verouderd om een reëel beeld te scheppen van de actuele bestaansmiddelen. Bovendien kunnen geen voldoende inkomsten worden vastgesteld in het aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2012. Voor 2013 zijn de inkomsten van de partner onvoldoende en gelet op het declaratieve karakter ervan kunnen zij ook niet worden geverifieerd. Uit verder administratief onderzoek is gebleken dat de partner sinds december 2013 leefloon geniet dat voortvloeit uit het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit wijst erop dat de partner geen eigen bestaansmiddelen heeft en bijgevolg mevrouw niet ten laste kan nemen tijdens haar studies. Gelet op het feit dat mevrouw geen bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zij thans nog steeds is

ingeschreven aan een gesubsidieerde, erkende of georganiseerde onderwijsinstelling en zij evenmin afdoende heeft bewezen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan het verblijfsrecht als studente niet worden erkend. (art.50, §2, 5° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Voor zover betrokkene wel degelijk zou ingeschreven zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en actief zou solliciteren, dient de vraag gesteld te worden of betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou kunnen aantonen. Tot op heden slaagde betrokkene er niet om ook maar één dag te werken in België. Gezien het gebrek aan arbeidsverleden in België en concrete bewijzen die wijzen in de richting van een reële mogelijkheid om in België te worden aangesteld op korte termijn, kunnen de reële kansen van mevrouw op de Belgische arbeidsmarkt niet als gunstig of reëel worden beschouwd.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekster verblijft op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat verweerder, overeenkomstig het art. 51§1 van het K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8.10.1981, gehouden was, verzoekster, wanneer deze niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, alsnog een bijkomende termijn van een maand te verlenen om alsnog de vereiste documenten over te leggen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat evenmin, alvorens een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, welke een voor verzoekster nadelige individuele maatregel betreft, verzoekster zelfs niet werd gehoord

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

Artikel 51§2 van het K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8.10.1981, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund, is een gedeeltelijke omzetting van de Richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden.

Wanneer de verweerder voormelde richtlijnen toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat dit hoorrecht in casu uitermate belangrijk was nu verzoekster de mogelijkheid heeft niet gekregen om

te verklaren dat zij in België de intentie heeft om te werken maar dat zij genoodzaakt is voorafgaandelijk een minimum aan Nederlandse taallessen te volgen.

Nu de bewijsstukken dienden neergelegd te worden binnen de drie maanden na haar aanvraag verkeerde verzoekster bovendien in de onmogelijkheid om het resultaat van de door haar gevolgde Nederlandse taallessen neer te leggen nu deze taallessen pas eindigden op 6.11.2014.

Dat dit hoorrecht in casu uitermate belangrijk was nu verzoekster hoogzwanger is (de uitgerekende bevallingsdatum is 6.03.2015) waardoor zij onmogelijk in deze toestand in België kan werk vinden (cf. stuk 2).

Dat tenslotte dit hoorrecht in casu uitermate belangrijk was nu verzoeksters levenspartner sedert september 2014 aan de slag is als stadswachter en derhalve over inkomsten uit tewerkstelling beschikt (cf. stuk 3).

Dat deze inkomsten bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag uitermate belangrijk zijn nu, overeenkomstig art. 40 Vw., in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen dient te worden rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer dient rekening te worden gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Dat verweerder derhalve onvoldoende rekening heeft gehouden met de vaststelling dat verzoekster hoogzwanger is en dat haar levenspartner aan de slag is als stadswachter.

Dat derhalve de bestreden beslissing schending inhoudt van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging.

Dat er in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 28 juli 2014 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving als student. Er werd haar een bijlage 19 afgeleverd en in dit document werd vermeld dat zij binnen de drie maanden, zijnde 27 oktober 2010, de volgende documenten diende neer te leggen: een inschrijving mutualiteit, een inschrijving erkende school in België en bewijzen van bestaansmiddelen.

Op 10 oktober 2014 legde de verzoekende partij de gevraagde documenten neer.

Uit een synthesesedocument telefoongesprek aangemaakt door L.R. op 2 oktober 2014, blijkt dat de gemeente Zottegem de verwerende partij contacteerde om haar mee te delen dat de verzoekende partij haar inschrijving als studente wenst te wijzigen in een inschrijving als werkzoekende. Aan de verwerende partij werd gevraagd of dit mogelijk was en zo ja, op welke wijze dit diende te gebeuren. Het antwoord van de verwerende partij luidde dat het mogelijk was om de bijlage 19 binnen de drie maanden aan te passen en om in desbetreffend geval de hoedanigheid van de aanvrager te veranderen van student naar werkzoekende en ook de vereiste documenten aan te passen in functie van een werkzoekende.

Uit verdere stukken in het administratief dossier blijkt nergens of de bijlage 19 werd aangepast in de hoedanigheid van werkzoekende en of de verzoekende partij werd ingelicht aangaande de stukken die zij diende te bezorgen aan de verwerende partij teneinde aan te tonen dat zij werkzoekende is. Aldus laten de stukken van het administratief dossier de Raad niet toe te beoordelen of de verzoekende partij voldoende werd ingelicht aangaande de bewijsstukken die zij diende neer te leggen. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij enkel dat zij niet gevolgd kan worden waar zij stelt niet alle nuttige gegevens aan de verwerende partij te hebben kunnen meedelen. Hiermee lijkt de verwerende partij er van uit te gaan dat de verzoekende partij maar zelf diende uit te zoeken welke elementen zij op nuttige wijze kon voorleggen. Dergelijke houding getuigt niet van een zorgvuldig bestuur.

In casu acht de Raad het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden daar nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt of de verzoekende partij op voldoende wijze werd ingelicht omtrent de stukken die zij in het kader van haar aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende diende in te dienen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU